

Sammen på Visjon

Hele familien får mat for kropp, sjel og ånd på Visjon. Visjon tilbyr mange gode felles opplevelser for familiene. Både barn, ungdom og voksne fikk smake på misjonsutfordringene og gleden ved å sende ut misjonærer. Her smaker små og store på mat fra Mali under en av frokostene som ble arrangert. Over 365 000 kroner ble på ulikt kreativt vis samlet inn til Frikirkens misjonsarbeid under Visjon.

Side 6-13

POPULÆRE PÅ VISJON

6 Under Visjon ble gjengen fra Hits for ALLE veldig populære og formidlet et viktig budskap. Prinsessa, Even og ridderne Råkk og Råll gjorde stor suksess på scenen.

VELLYKKET ELEVSTEVNE

14 I slutten av august var det nok et vellykket elevstevne på Stavern Folkehøyskole, Fredtun. Bildet viser noen av 50-års jubelantene. Det eldste kullet som var representert var 70-årsjubelantene!

TILSYNSMENN I NORDRE

14 Nordre hadde presbyteriemøte i juli og valgte nye tilsynsmenn. John Arne Gladsø ble valgt til formann og Finn-Tore Eivik til nestformann. Her sammen med resten av styret.

Fire nye eldste i Øvrebø Frikirke

Søndag 12.juni var en stor festdag i Øvrebø Frikirke, da fire nye eldste ble innsatt og flere nye medlemmer ble ønsket velkommen i menigheten. De fire som ble ordinert og innsatt som eldste var Håvard Øyulvstad, Eirin Rølland, Anne Margareth Austgulen og Øyvind Marthinsen. - Disse representerer en tydelig foryngelse av eld-

sterådet, og spiller menigheten på en god måte, sier pastor Øyvind Tonheim. De fire har gjennom de siste årene vært med i gruppa som har arbeidet med resultatene av NaMU-undersøkelsen menigheten tok i 2014, og flere av dem har ifølge Tonheim hatt en prosess for å kunne se for seg å gå inn i eldstetjenesten. - Så det gle-

Frikirketorget reduseres me

Det er nå klart hvor kuttene gjøres på Frikirketorget. Fire årsverk tas bort, som konsekvens av reduksjon av menighetenes bidrag til fellesarbeidet og for å få driften i balanse.

Tekst

Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek

Marit Ecklo Brevik har vært ett år i stillingen som daglig leder på Frikirketorget, Frikirkens fellesarbeid. Etter kun få måneder i stillingen, ble det hennes oppgave, på oppdrag fra Synodestyret, å følge opp Synodens ønske om å få Frikirketorget drift i balanse og redusere menighetenes bidrag til fellesarbeidet.

Som konsekvens av lavere inntekter fra menighetene til fellesarbeidet og en drift som ikke var i balanse, gjorde Synodestyret i desember i fjor følgende vedtak: "Synodestyret ber derfor daglig leder om å redusere virksomheten på Frikirketorget tilsvarende fire årsverk i løpet av 2016, samt å jobbe for kutt i driftskostnadene."

Daglig leder på Frikirketorget, Marit Ecklo Brevik, fikk den tunge jobben å se etter stillingskutt. Dette har vært en prosess i samråd med teamledere i hennes stab og i samråd med kirkens øverste styre. FriBU er en egen organisasjon med eget styre, og har ikke vært direkte berørt av kuttene.

Vanskelige kutt

Brevik legger ikke skjul på at dette har vært en tøff prosess, men at det har vært uunngåelig ut fra Synodens vedtak fra 2014. Å miste jobb er vanskelig uansett virksomhet, derfor gikk det ut en oppfordring fra daglig leder til de ansatte om at hvis noen ønsket å slutte av eget ønske, ville hun ha signal om det fort.

Det fikk hun, og Sven Aasmundtveit og Sidsel Lauten slutter etter eget ønske i løpet av de nærmeste månedene. Aasmundtveit har begynt som pastor på Toten.

Ut over dette måtte hun gå i dialog med teamledere om hvor kuttene kunne tas. Til syvende og sist har det vært daglig leders beslutninger, presiserer Brevik.

Sindre Røyland har mistet sin 60 prosent stilling innenfor administrasjon og kommunikasjon. Tor Arne Grimstad i Midtøsten mister en full stilling som misjonær, og ekteparet Mikaelsen i Japan har fått redusert stilling fra 150 prosent til 110 prosent samlet.

Hvorfor er det akkurat disse stillingene som kuttes, Marit Ecklo Brevik?

- Ingen team var skjermet fra kutt. Dermed var det naturlig å finne en viss fordeling mellom dem. Kuttene måtte også sees i lys av omstruktureringen og endringene som er gjort de senere årene, blant annet outsourcingen av regnskapstjenester og det faktum at enkelte som har sluttet, ikke er erstattet av nye. Videre har vi hatt fokus på kjerneoppgaver. En del oppgaver er vi nødt til å ivareta som Frikirkens fellesarbeid, slik som rapportering til myndighetene, og i tillegg har vi oppdrag gitt oss av Synoden, slik som satsingsområdene misjon, medarbeider- og menighetsutvikling, samt barn og unge. - Menighetene er forskjellige og har ulike behov. Når de ønsker å bruke mindre penger på fellesarbeidet, blir behovet for å prioritere – og dermed prioritere noe bort – desto større. Det er dette nedbemanningen og kostnadskuttene for øvrig handler om, og den prosessen må fortsette, selv om de konkrete stillingskuttene nå er avklart, sier Brevik.

DAGLIG LEDER

Marit Ecklo Brevik.

FAKTA

SYNODESTYRETS VEDTAK

I Synodestyrets vedtak desember 2015 ble satsene for menighetenes bidrag til fellesarbeidet justert. Fra 2016 er de som følger: **Menighetsgave:** Kr 1.192 pr. medlem m/stemmerett pr. 01.01.2016. Gaven fordeles med kr 1.014 til misjon og kr 178 til MMU. Dette er en reduksjon på kr 178 pr. medlem sammenlignet med 2015.

Menighetstilskudd: Satsen ble vedtatt i synodestyremøte i september 2015: Kr 1.250 pr. medlem. Dette er en reduksjon på kr 36 pr. medlem sammenlignet med 2015.

Menighetenes andel pr. årsverk for pensjons- og forsikringsordninger: Kr 34.000. Dette er en økning på kr 5.500 pr. årsverk. Frikirketorget dekker likevel nærmere 1/2 million kroner av menighetenes pensjonskostnader.

Menighetstilskudd og statstilskudd fordeles samlet. Fordelingen blir slik:

Frikirketorget: 47,7 %

Synodal struktur: 10,6 %

Menigheter pro (kostnader direk-

te tilknyttet menighetene): 5,0 % **Pensjonsforpliktelser (gammel pensjonskasse): 1,4 %**
Budbæreren: 0 %
Fredtun: 2,8 %
FriBU: 11,0 %
Utviklingsfondet/fordelingsutvalget: 21,5 % (vedtatt i synodestyremøte i september 2015)

Synodemøtet i 2014 påla synodestyret å redusere menighetenes bidrag til fellesarbeidet og legge opp til budsjetter som er i balanse og som ikke tærer på egenkapitalen. Synodestyret velger å realisere dette ved å finansiere hele Frikirketorget inkl. Budbæreren, unntatt misjon, over menighets- og statstilskudd. Samtidig reduseres menighetsgaver til medarbeider- og menighetsutvikling, slik at menighetsgavene fra 2017 i sin helhet går til misjon. For å balansere budsjettet, må kostnadene reduseres betydelig. Synodestyret ber derfor daglig leder om å redusere virksomheten på Frikirketorget tilsvarende fire årsverk i løpet av 2016, samt å jobbe for kutt i driftskostnadene.

- Det er utfordrende og trist å kutte stillinger, uansett hvem det rammer. Jeg må imidlertid innrømme at det var ekstra krevende å kutte i Misjon, forteller hun.

- Vi så på hvor har vi flest misjonærer, og det er i Japan med fire årsverk. Etter dialog med misjonærene selv, endte det med at ekteparet Mikaelsen, som begge er 65 år, får redusert stillingene med 20 prosent på hver. Dette er som del av en nedtrapping frem mot pensjonsalder, sier Brevik.

Dernest så man på samarbeidspartnere i misjonslandene og vurderte hvor arbeidet best kunne gå videre uten en stillingsbrøk for en norsk ansatt. Valget ble på Midtøsten. Ingrid Grimstad Bandak har fortsatt en stilling i regionen, men

er på hjemmeopphold. Tor Arne Grimstad, som har kortere ansienitet, slutter etter foreldrepermisjon høsten 2017.

- I Israel har vi gode samarbeidspartnere, som vil kunne videreføre arbeidet på en god måte, selv om det i en periode fremover blir uten en tilstedeværende nordmann. Dette ville ikke vært tilfelle dersom vi hadde kuttet stillinger på ett av de andre feltene, hvor det i større grad skjer nybrottsarbeid, forteller Brevik.

Hun presiserer at det i denne beslutningen ikke ligger føringer med tanke på Frikirkens videre arbeid i Midtøsten.

Synoden må velge

- Arbeidet med mål og strategi for

der oss veldig at de takket ja! Siden vi nå har et eldsteråd bestående av totalt åtte personer, meg selv inkludert, kan vi nå gå igjennom hva og hvordan vi legger opp ting, i forhold til hvordan vi ønsker at det skal være, på nye måter. Den prosessen kjenner vi er både spennende og gledelig å kunne gå inn i, samtidig som vi

tenker at vi bruker den tiden vi trenger på å få det på plass. På mange måter er vi inne i en positiv fase som menighet for tiden, og ser at det i så måte er et nødvendig og etterlengtet tilskudd å kunne få på plass flere eldste, sier Tonheim. Prekmenteksten denne søndagen var hentet fra Johannes 10, om hyrdene som kjenner

fårene sine og om fårene som kjenner stemmen til hyrden sin. - Prekenen ble sånn sett rettet inn både mot den nye tjenesten som de eldste nå starter opp i og mot vårt felles kall til å lære hyrden vår å kjenne. Vi gleder oss som eldsteråd og menighet til det som måtte ligge foran oss, sier Tonheim.

d fire årsverk

perioden 2017-2023 er nå i gang, som forberedelser til Synoden 2017. Presbyteriemøtene er utfordret på dette, og det legges en plan for hvordan få så mange som mulig aktivt involvert i prosessen frem mot at Synodestyret tar stilling til hva som skal legges frem for menighetene i forkant av Synodemøtet. Når det gjelder misjon, blir det opprettet en særskilt prosjektgruppe som skal drøfte og komme med innspill til veien videre for Frikirkens felles misjonsarbeid. Synodemøtet i 2017 må drøfte og vurdere hvor mange felter – og hvilke – vi makter å være til stede med de ressursene menighetene tilfører fellesarbeidet. Hva gjør vi for eksempel med arbeidet i Mali når Anne-Lise og Torstein Baltzersens periode som volontører er over? spør Brevik.

- Det store spørsmålet er hva som skal til for å engasjere nye generasjoner i misjon – som utsendinger, givere og forbedere. Derfor er det utrolig viktig å utfordre og lytte til ungdommene våre når vi jobber med mål og strategi for Frikirkens misjonsarbeid. Dialogen mellom Frikirken og FriBU blir viktig, også her, presiserer hun.

På både Skjærgårds og UngVisjon ble mange unge tent for misjon og meldte seg som faste givere. Ungdommene på Visjon fikk møte utsendingene fra Frikirken, og det blir på den måten bygget relasjoner som er viktig i det videre misjonsarbeidet.

Valg for fellesarbeidet

Foruten Frikirketorget settes også det Synodale under lupen, både kostnadmessig og strategisk. Det være seg alle Synodeoppnevnte råd og utvalg, tilsynsmannsapparatet og så videre. Og «kostnader» ved å være kirke.

- Nedbemanning og kostnadskutt på Frikirketorget er nødvendig, men vi må også se på de øvrige kostnadene knyttet til fellesarbeidet. Vi har en relativt omfattende synodal struktur som ikke nødvendigvis er optimal og som i hvert fall er kostnadskre-

vende. Det er viktig at vi innretter oss slik at kirkesamfunnet vårt engasjerer nye generasjoner og retter blikket mot hovedoppdraget vårt; å dele evangeliet med stadig nye mennesker. Da kan det hende vi bør legge til rette for større fleksibilitet i måten vi er organisert på.

- Rent økonomisk kan vi ta grep som medfører raske kostnadskutt. De interne rådene og utvalgene våre bør være så små som mulig uten at det går på bekostning av kvaliteten på arbeidet, og de bør i større grad ha nettmøter heller enn fysiske møter for å spare penger, miljø og tid. Vi bør også se på de eksterne engasjementene våre og prioritere hva vi skal bruke ressurser på. Tilsvarende bør vi ta for oss alt fellesarbeidet vårt. Det er Guds ressurser vi disponerer. Da må vi hele tiden jobbe for å forvalte ressursene best mulig.

Til tross for at nedbemanning er en vanskelig prosess, har Marit Ecklo Brevik hele tiden hevdet at alle virksomheter har godt av å måtte stramme inn livreima innimellom.

- Det høres kanskje dramatisk ut, men jeg mener det er sunt med noen tøffe, økonomiske innsparinger innimellom. Gjennom det blir en tvunget til å gjøre prioriteringer. Det er mye vi ønsker og gjerne skulle hatt penger til, men hva er kjernen, og hvordan sikrer vi at pengene brukes best mulig? Frikirken har vært heldig stilt som har hatt penger å tære på. Nå må vi være mer nøye med pengebruken, og det kan på mange måter være sunt.

Brevik mener neste Synodemøte blir veldig spennende. - Vi må se på mål for hele kirkesamfunnet, ikke kun fellesarbeidet. Vi må stille spørsmålene; Hvorfor trenger vi Frikirken i Norge? Hvilken forskjell skal vi gjøre der vi er satt i Guds rike, hjemme og ute. Jeg håper at vi kan se at vi som jobber på Frikirketorget og dere i menighetene jobber mot et felles mål. Hva ønsker vi skal være våre målbare mål mot 2025? Hvor skal vi være da og hvordan komme dit?

Tematiserer åndskamp i nytt bønnehefte

Frikirken har gitt ut et ressurshefte om bønn og åndelig kamp, som har fått tittelen «Ingen større makt». Heftet er ment for bruk i husfelleskap, bønnegrupper, hjem og menighet.

Tekst **Geir Arne Johansen**
Foto **Inge Auberg**

Det er Sidsel Lauten og Jan Rettedal (bildet) som til daglig jobber med medarbeider- og menighetsutvikling i Frikirken, som sammen med kollega og medforfatter Ivar Johnsen, har laget ressursheftet.

Åndelig kamp

- Vi vil bevisstgjøre oss den åndelige kampen vi står i når vi driver menighetsarbeid generelt og utadrettet arbeid spesielt, sier Jan Rettedal. Sammen med kollega Sidsel Lauten ble han invitert med av prosjektleder Ivar Johnsen til å utarbeide dette heftet om bønn som har fått tittelen «Ingen større makt». Forfatterne har lagt vekt på å gjøre heftet brukervennlig og praktisk, og ønsker at det skal tas i bruk i menigheter, husfelleskap og bønnegrupper, så vel som i hjemmet. - Det egner seg også som andaktshefte, sier Rettedal. Det var arbeidet med misjonale menighetsprosjektet og menighetsplantning som tydeliggjorde behovet for et hefte som dette, forteller han. - Vi erfarte sykdom og forsinkelser i arbeidet, som vi opplevde konkret som åndelig mot-

stand, påpeker han. Heftet har da også fått undertittelen «Bønn og åndelig kamp», uten at «krigsterminologien» skal overdrives.

Bevisstgjøring

Men vi trenger å bevisstgjøre oss på at vi står i en åndelig kamp, mener forfatterne. - Filosofien er derfor at heftet skal være et enkelt hjelpemiddel som er spisset mot den delen av bønn som handler om kampen for evangeliet, slik vi leser om det i Paulus brev til Efeserne, kapittel 6. Heftet har fått både språklige og billedlige illustrasjoner. - Bønn er først og fremst en kjærlighetsrelasjon mellom oss og Gud. Så selv om vi står i en åndskamp, trenger vi også hvile hvis vi skal orke å stå i denne kampen. Hvilen og relasjonen er kjempeviktig, og kjærlighetsrelasjonen er grunnlaget. Det er viktig for forfatterne å poengtere at heftet ikke er ment som et steg mot et mer «avansert» bønneliv. - Vi håper at det snarere skal være til oppmuntring og vekke inspirasjon. Og kanskje kan det vekke en lengsel, sier Sidsel Lauten.

Bestill bønneheftet av Jan Rettedal, Sidsel Lauten og Ivar Johnsen
Bestilles på Frikirketorget ved Hilde Heidenstrøm, tlf. 454 28 685 eller e-post hilde.heidenstrom@frikirken.no
Pris kr.100,- (+ porto) Rabatt ved bestilling av fem eller flere!

LEDER

Anne-Kristine
Bjørgsvik Wiecek

«I denne kupeen må du ha gyldig billett»

Bubetjente vogner på toget må du være sikker på at du har gyldig billett. Sitter du der uten billett, kan du få bot og aksepterer du ikke den, kan du bli bedt om å gå av toget.

Jeg har sett dette skiltet mange ganger, og i dag fikk NSB meg til å tenke på sanger som omhandler det å være på toget til himmelen. Billetten er gratis, gitt av nåde, men du må velge å stige på toget...

Tanken om at det kun er ÉN vei til Gud, samsvarer ikke med samfunnet vi lever i. Det er tusen veier til målet. Å si at det er kun ÉN sannhet, blir sett på som intolerant. Jesu ord om at «jeg er veien, sannheten og livet» er for meg helt sentrale. Den dagen jeg hevder at «alt er ok», gjør det du føler for..., da blir Jesu verk på korset uten verdi. Jeg kan ikke akseptere at det skal være mange veier til Gud. Det ville være en hån mot påskens budskap om Jesu død og forsoning og gjenopprettelse av min relasjon med verdens Herre.

Også i våre ungdomsmiljø og menigheter kjenner mennesker seg påvirket av samfunnet, til å underkommunisere at det finnes rett og galt, det finnes to utganger, det finnes kun ÉN vei.

Vi må tørre å snakke om disse tingene, uten frykt for å bli stemplet som intolerante og ukjærlige. Vi må våge, som Arvid Hunemo i spalten på denne siden, å si noe om hva han mener er bibelens syn på samliv. Vi må våge å bli upopulære og stå for noe. Samtidig skal vi elske de vi snakker med. Vi skal elske dem slik at de ikke stiller spørsmålstegn ved våre intensjoner. Jeg tror det er mulig. Hvis vi husker at vi selv kun er med på toget, av nåde. Vi er selv syndere som har fått en masse tilgitt. Da blir vi mer opptatt av å elske enn å kaste den første sten. Da har vi en troverdig mulighet til å nå inn til den vi mener trenger å bli justert, eller som trenger å reflektere over eget liv.

Jesu møte med Sakkeus er måten å gjøre det på. Jesus var sannheten tro i kjærlighet.

Budbæreren

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK
WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no
Bladet utkommer med
17 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Leverandøren Helthjem Mediapost sørger for at bladet går med avisbud på døren til våre lesere sammen med morgenavisen. De stedene hvor det ikke er avisbud vil Budbæreren som før bli levert av Posten(Bring). Ta eventuelt kontakt med servicesenter@helthjem.no for adresseendring eller tilbakemelding på hvordan levering fungerer.

Budbæreren trykkes på miljøpapi
Tilsluttet Fagpressen

INNSPILL

Arvid Hunemo

Kommer vi etter - eller går vi foran?

Det gjelder homofili. Debatten. Saken. Først og fremst mennesker.

Jeg liker ikke å kaste meg inn i debatten. De fleste gjør ikke det. Likevel er tausheten også talende. Er jeg redd? Vil helst ikke plasseres i "bås"? Er det ikke andre saker som er langt over i viktighet? Tåler ikke synspunktene mine at jeg ser mennesker inn i ansiktet? Går det an å ha synspunktet nei til homofilt samliv og si ja til mennesker med homofil legning?

Jeg tar avstand fra mange av de er jeg er enig med. Holdninger og ordbruk sårer. Jeg har stor forståelse for mange av de jeg er uenig med. De har følelser og opplevelser som er fjernt fra min virkelighet. Jeg trenger å lytte. Jeg har mye å lære, uten å forandre på læren.

Jeg reagerer likevel sterkt på argumentasjonen om at det er bare et tidsspørsmål før Frikirken følger etter Den norske kirke. "De kommer etter oss i alle slike spørsmål..."

Jeg sier ikke at det ikke skjer. Men jeg vil ikke komme etter. Jeg vil gå foran.

For noen er det en befrielse å løsrive seg i teologisk tenkning fra et skriftsyn som binder.

For andre er det en frihet å være bundet til det apostoliske ordet. Skillet går dypere enn til uenighet. Det er splittende.

Vi vil gå foran. Slik vi gjorde når bruddet med staten skjedde i 1877. Det handla likevel om ordninger.

Nå behøver vi nok større mot og mer styrke. Det følelsesmessige trøkket og argumentenes intensitet

merkes.

Vi vil gå foran. Vi har en enestående mulighet til å formidle hva ekteskapet handler om. I en av sommerens viselser ble det dørgende stille når ordet ble lest: "Har dere ikke lest at Skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne 5 og sa: Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett. 6 Så er de ikke lenger to; deres liv er ett. Det som altså Gud har sammenføyd, skal mennesker ikke skille." (Matt 19,4-6)

Det er lite sentimentalt og forførende skrevet. Ordene drypper likevel av den kjærlighet som vil omfavne oss. Vi er kalt til å elske, og i paktstroskaper mellom mann og kvinne muliggjøres denne kjærligheten på en unik måte. Den eneste.

Vi har en mulighet til å snakke sammen om hva seksualitet handler om. Det er ikke først en følelse. Det er ikke bare en kroppslig sak. Når ordet sex ikke finnes i Bibelen, er det ikke fordi det skjules eller ties. Det handler om et kjennskap og intimitet som gjør "de to til ett" og binder den ene til den andre. Dette skjer med en likeverdighet og forskjellighet som "mann og kvinne."

Vi vil gå foran og gi gode begrunnelser for å leve etter Guds gode ordning. Dette er ikke en kamp mot mennesker, men en kamp for det vi tror er godt for kvinne og mann, for barn – for samfunn.

Budbæreren 2006

Forutsigbarhet

Mange kjenner skolen i Staffeldtsgate. Den er blitt høgskole. Den drives profesjonelt innen menighet, organisasjon og musikk. Blant annet koster musikkutstyret mye. Det lønnes høgskolelektorer og mer til. Likevel får Høgskolen i Staffeldtsgate mindre offentlig støtte enn hvis de hadde forblitt bibelskole. Dette handler om hvilken post de kommer inn på i budsjetter. Men når man først er blitt innrullet i et system, så kan man da ikke bli sittende fast der hvis det viser seg å være både ulogisk og urettferdig. Kristelig folkeparti som et lite opposisjonsparti har lovet at de skal jobbe med saken. Men de

har ingen makt å sette bak ordene overfor regjeringspartiene. At de klarte å få noen millioner til samlivskurs, nye kirkebygg og folkehøgskoler – kommer også Frikirken til gode. Dette er viktig for de det gjelder sier politiker Hans Olav Syversen, samtidig erkjenner han at dette har størst symbolverdi. Men det betyr mye for Staffeldtsgate at de ikke fikk noe i denne omgang, men er blitt henvist til videre forhandlinger i fagkomiteen. At man skal måtte leve med så lite forutsigbarhet, er umulig på sikt når man vil planlegge ansvarlig og drive forsvarlig.

Anne-Kristine B. Wiecek, Bb nr 21

JESUS - Den som har møtt Jesus, vil være preget av det hele livet, uansett valg av retning, skriver Aud Bergquist. (Illustrasjonsfoto fra kirken i Ankang, Kina)

Jesus alene

ETTERTANKE
Aud Bergquist

Det har blitt en slags tradisjon for meg, å lese Steingrunnen av Bo Gieritz om sommeren. Boka er i fra en litt annen tid, og med litt andre innfallsvinkler enn i dag, men fin å lese likevel. Omdiskutert har den visst også vært, både på teologisk grunnlag og på litterært grunnlag. For meg handler det om det som sitter igjen, budskapet om Jesus alene.

Egentlig er det tre bøker. Og alle har en prest som hovedperson. Gjennomgående tema er veien til frelse. Hvem kjenner den, og hva bygger den på. Og som i romaner flest, blir det forviklinger og uro underveis, som løses opp i mot slutten.

Kjernespørsmålene kjenner vi igjen i dag, selv om de kommer i litt andre former. Går veien til frelse gjennom å endre livsførsel? Eller er den kanskje individuelt tilpasset, slik at alle kan velge sin vei? Kan et menneske vurdere hvem andre som har funnet veien

til frelse? Og hvor kommer troen inn?

Det som blir tydelig for meg, er at hva vi enn tenker om spørsmålene, så er Jesus svaret. Det er alltid Han vi må gå til først. Han er det faste punktet utenfor oss selv. Den som er absolutt til å stole på.

Fordi; å sammenligne menneske mot menneske vil aldri bli helt presist. Å hente styrke i sitt indre fungerer bare så lenge det er styrke der å hente. En gud, tilpasset den enkelte, er ikke mer enn det. Selv troen har mennesket vanskelig for å holde fast i helt av seg selv.

Det er akkurat som om behovet for å mestre, gjør Jesus-veien litt vanskeligere å gå på. Alle mennesker har vel behov for å kjenne at «dette fikk jeg til». Eller som reklamen sier det: «fordi du fortjener det». Og så kommer Jesus og frelser oss, sånn uten videre. Helt uten vår innsats, og i alle fall ikke fordi vi fortjener det.

Når sant skal sies, kan Bibelen oppleves forvirrende på hvilken rolle liv og levnet har i forhold til frelse. Den sier en del om hva vi skal og ikke skal, og kommer med mange anbefalinger til livsførsel. Gode anbefalinger naturligvis, som

hjelper menneskene gjennom livet, og til å praktisere troen. Bibelen viser også at livsførsel og frelse er koblet sammen, men som en følge av det nye livet, ikke som selve veien. Røveren, på det ene korset ved siden av Jesus, rakk ikke å endre livsførsel før han døde. Men han rakk å vende seg til Jesus. Og det var nok. Røveren på det andre korset gjorde motsatt valg, å vende seg bort fra Jesus.

Med andre ord, veien til frelse handler om å vende seg til Jesus. Ta inn over seg at han har sonet straffen i vårt sted. Ta imot det han har gjort. Hvile i det. Få lov til å kjenne seg trygg. Ikke fordi vi fortjener det. Bare fordi Gud, vår Far elsker oss.

Og så gi det videre. La mennesker møte Jesus først. Holde fokus der, og la Jesus sette menneskene fri til å gjøre de gode valgene, og til å vende seg om. Den som har møtt Jesus, vil være preget av det hele livet, uansett valg av retning. Enten en vil velge Jesus som den trygge veien å følge, eller tenke på ham som den veien en lengter til, men ikke vil gå.

Uansett hviler frelsesverket på Jesus alene.

Guds veier

Har du tenkt på at Rut egentlig ikke burde være en del av David og Jesus sin slekt? Hun var jo en moabitt, og de var ikke et utvalgt folk. Da Naomi med sin familie reiste fra Juda til Moab på grunn av matmangel i Juda, så var det ikke en reise i tro, men heller i vantro. Kunne ikke Gud sørge for dem der de bodde, hvorfor dro de til et land som hadde et dårlig rykte på seg? (...) Igjen og igjen så blir jeg utfordret av Guds veier. Dette er verken første eller siste gangen at Gud velger å bruke en person som egentlig, i vår målstandard, ikke burde være med i Guds historier.

Jorid Ludviksen Spiecker i Meløy
Søndre sitt menighetsblad

Mangfold

Kirkens budskap står fast gjennom tusen av år. Men kirkens form har endret seg, og bør endre seg i forhold til de menneskene den skal kommunisere til. Vi vil at mennesket skal oppleve Guds nærhet, men det er viktig å være åpne for at dette kan gjøres i ulike former. Jeg har alltid syns det er interessant hvordan ulike grupperinger har funnet «sannheten» og tror at deres form er den eneste riktige. Når vi gjør det, gjør vi Gud liten.

Ane Lillian Tveit i Oslo Vestre Fri-
kirke sitt menighetsblad

Livet i lyset

Vi har framleis lyse og fine dager. Men det er, sjølv om eg ikkje likar det, ei sanning at kveldane stadig blir tidlegare mørkare, og dette vil halda fram, heilt til vintersolverv (...) Guds lys skin alltid. Lyset frå Gud er ikkje avhengig av årstidene, men er ei skapande kraft som alltid er hos oss. Lyset gir energi. Det handlar for oss om å ha rett fokus. Guds lys har både evne til å frigjera dei gode kreftene i oss og skapa noko heilt nytt, langt ut over det vi klarar av oss sjølv. Han som sa om seg sjølv at han er lyset i verda, viser oss kva som er sanning og rettferd i liva våre.

Ellen Nordtun i Vårt Land

” Røveren, på det ene korset ved siden av Jesus, rakk ikke å endre livsførsel før han døde. Men han rakk å vende seg til Jesus. Og det var nok.

Unge fotografer

Barn mellom 10-12 år kunne velge mellom flere aktiviteter. En hel gjeng (bildet) hadde valgt «Foto/reklame/film»: De har dokumentert årets UngVisjon og alle de kule gruppene barn og unge kunne velge mellom. Her ser du noen av bildene gruppa tok.

Visjon er mye moro

- Det har vært en fest!

Visjon er Frikirkens store sommersamling i Stavern, som for lengst er blitt en årlig og kjær tradisjon for mange. Når formen på arrangementet nå har gått fra å være stevne til festival, gir det folk flere valgmuligheter enn tidligere.

Tekst **Geir Arne Johansen**

Budbæreren har bedt festivalleder Børge Greaker og synodeformann Jarle Skullerud om å oppsummere årets Visjonsfestival, og spurt hva de synes om Visjon som festivalkonsept.

– Det har vært en fest! Jeg vil gjerne trekke frem noen ting som gjorde det til en fest for meg. For det første misjonærenes kreative innsats under hele festivalen, og særlig på misjonslørdagen. I tillegg har vi en stab på Stavern folkehøgskole som strekker seg langt for at vi skal ha det bra, og en engasjert ledergjeng som sørget for aktiviteter og møter for alle aldersgrupper. Jeg er imponert over alle som stiller opp år etter år, sier Skullerud.

Fungerte bra

Han synes Visjon som festivalkonsept har fungert bra. – Vi fikk mange tilbakemeldinger på at folk satte pris på flere valgmuligheter. Samtidig vil vi evaluere og se hva vi kan gjøre bedre neste år, sier han. På spørsmål om hva som har festet

seg spesielt, trekker han frem en festivalleder som viste tjenende lederskap og gjorde mange praktiske oppgaver når behovet meldte seg. – I tillegg var han flink til å gi positive tilbakemeldinger og oppmuntrende ord til oss som hadde forskjellige oppgaver. Så jeg vil rette en stor takk til Børge Greaker! I tillegg må jeg få nevne «HITS for alle» i år igjen.

Gode opplevelser

Festivallederen selv beskriver Visjon 2016 som en drømmeuke. – Jeg gleder meg stort over å se så mange barn, unge og voksne dele så mange gode opplevelser sammen, og jeg håper mange fikk gode møter med Gud og innblikk i hva Han kan gjøre i våre liv, sier Børge Greaker. – Jeg må også få lov til å løfte fram alle som gjorde en innsats under festivalen. Jeg er svært takknemlig for alles gode innsats. Det er SÅ mange som gjør en uvurderlig innsats for at Visjon skal bli sommerens beste uke for alle våre deltakere, sier han. Greaker opplevde at det var godt for Visjon som arrangement og for deltakerne at det nå har gått over til å bli en festival mer en et stevne. – For Visjon 2017 ønsker jeg å utnytte dette enda mer, sier han, og legger til at det sterkeste minnet fra festivalen som alltid er å se så mange barn og unge samlet i lovsang og til undervisning. Å se gleden og forventningene, høre Trygve Skaug i Tunet og alt det andre som var av tale og musikk.

FORNØYD Mange frivillige og glade deltakere gjør en festivalleder glad. Børge Greaker ønsker også velkommen på Visjon i 2017. (Foto: UngVisjons fotogruppe)

«Hvordan klarer Gud å rekke over alle han skal passe på, og er det egentlig plass til alle som vil til himmelen?» undret Even seg under Hits for alle-møtene på Visjon, som er det store felles møtepunktet for små og store på festivalen. Og sammen med bestevennen Maja, fikk han svar både på disse og flere andre spørsmål, fra prinsessa og ridderne som bor i slottet like ved...

Tekst **Geir Arne Johansen**

Både 70-åringen og 7-åringen vil få med seg Hits for ALLE på

Visjon.

For de som var på Visjon i fjor, var gjensynet med karakterene Even og Maja i Stavernhallen et av høydepunktene under festivalen. Venneparet på åtte år er fulle av sprelske påfunn og funderer mye over livets små og store spørsmål. Hele produksjonen bærer preg av kvalitet og profesjonalitet, når visjonspublikummet tenker seg for å se «føljetongen» som går gjennom hele festivalen. Foruten Evens familie og Maja, er det i år en prinsesse og to riddere med i historien. Sammen løser de spørsmålene som tikker inn i postkassen deres, fra Even.

Det første oppdraget lyder «Kommer alle til himmelen?» Ja, tror prinsessa. Ridderne er i tvil, og blir enige om å «observere, analysere og notere» for å komme til bunns i dette. En prat med synodeformannen skal de også ta. Imens leter prinsessa etter svar i Bibelen, og kan overbringe de gode nyhetene til både Even og publikum: Siden Jesus tok på seg all skyld for alle mennesker da han

Visjon er å teste nye ting. Skli bortoverbakke med zalo...

Visjon er lek og fellesskap med Gud og mennesker.

Visjon er vennskap. Selvportrett av deler av fotogruppa.

døde på korset, kan alle som tror på ham komme til himmelen.

- La de små barn komme til meg

Even er likevel litt usikker, og sammen med Maja bestemmer han seg for å rådføre seg med prinsessa og ridderne i slottet. «Kommer barna inn i Guds rike?», står det i brevet. Ridderne går grundig til verks og bestemmer seg for å sjekke med FriBU-leder Håvard Haugland samt barne-, likestillings og inkluderingsminister Solvei Horne, for å være på den sikre siden. Litt slukøret kommer de tilbake. Regjeringa har visst ferieavvikling, og Haugland sitter opptatt med medlemsregistreringen for lokallagene til FriBU. Men prinsessa har funnet historien i Bibelen om da Jesus irettesetter disiplene, når de forsøker å hindre de små barna i å komme til ham. Even funderer på hvordan han skal klare å gi Guds rike videre. Et nytt brev sendes prinsessa og ridderne. Mens ridderne forsøker å få tak i tidligere synodeformann Arnfinn Løyning

HITS Prinsessen og ridderne ble populære superkjendiser på Visjon. (Foto: Inge Auberg)

(eller eventuelt Prins Charles) for svar, leter prinsessa igjen i Bibelen. Hun kommer over historien om Jona, som nektet å følge Guds befaling om å advare folket i byen Ninive mot å ignorere Gud. Han rømte til havs, hvor han falt på sjøen, og ble slukt av en stor fisk. Men Jona overlevde, siden han ble gulpet på land. Da dro han straks til byen Ninive for å likevel fortelle folkene der om at de måtte vende seg til Gud, slik han hadde bedt ham om.

Opp til oss

- Maja, må man gjøre noe spesielt for å komme inn i Guds rike? Ha kule klær, kul bil, bra jobb, og si de rette tingene? – Hm. Det var et litt vanskelig spørsmål, Even, svarer Maja, og videresender utfordringen til slottet. Prinsessa og ridderne setter seg sammen for å lete etter svar i Bibelen, og finner histo-

rien i Lukas 14 om mannen som inviterte til fest. Da det var ferdig dekket, sendte han tjeneren sin for å hente gjestene. Men ingen kunne komme, alle unnskyldte seg med at de hadde noe viktigere å foreta seg. Da tjeneren kom tilbake til sin herre, ble han sint og ba tjeneren gå ut på gaten og hente inn fattige og syke. - Fortellingen er en ligning Jesus brukte for å si at alle mennesker er invitert til å komme inn i Guds rike. Men det er opp til oss å takke ja til invitasjonen, forklarer

VENNER Mye kluss og moro mellom vennene Even og Maja. (Foto: UngVisjons fotogruppa)

prinsessa: - Gud fortsetter å tilgi oss, igjen og igjen. I dag, og i denne uken, er Jesus her. Han vil være din venn. Han har tatt risikoen for at du kan snu ryggen til ham og si nei. Men han elsker deg så høyt at han tar den risikoen. Og hvis du vil si ja, da kan du være borger i Guds rike.

Applaus og forbønn

Som en start på markeringen av Frikirkens misjonsarbeids 100-årsjubileum, var det misjonslørdag under Visjon. Morgen startet med misjonsmøte. Alle utsendingen ble tatt fram på scenen, sammen med kollegaer fra Mali. – Gi dem en varm velkomst opp, oppfordrer synodeformann Jarle Skulderud. Og hvilken applaus. Den ville ingen ende ta. I stedet for å avslutte applausen, reiste forsamlingen seg. Synodeformannen ble rørt og det ble alle i sa-

len også. Utsendingene merket varmen. Vi hører sammen. Dere er våre utsendinger med evangeliet. Vi støtter dere og står sammen med dere. Utsendingene ble bedt for med håndspåleggelse.

TAKKNEMLIGHET Be for dem! Det gjorde vi under Visjon og de fikk merke varmen fra Frikirkefolket. Av sikkerhetsmessige grunner kan vi ikke navngi alle utsendingene på internett eller i papiravisen. (Foto: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

MISJONÆRPAR Suzanne Laurie og Moise Ngayap er kamerunske misjonærer i Mali. I sommer var de gjester på Visjon.

-Islamdominert

– Mer enn noen gang trenger folk oss i Mali. La oss stå opp for misjonens Herre også i framtiden, midt i uro, terrorisme og klimakatastrofer, sa Moise i en hilsen til Visjonsdeltakerne under misjonslørdagen.

Tekst og foto **Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek**

Suzanne Laurie og Moise Ngayap er kamerunske misjonærer i Mali og Baltzersens kolleger. Moise er direktør i MELM og slikt sett den lokale lederen i misjonsarbeidet Frikirken, NMS og flere Afrikanske kirker samarbeider om blant Fulaniere. Frikirken har siden 1989 vært i dette arbeidet blant fu-

laniene i samarbeids-organisasjonen MELM (Mission Evangélique Luthérienne au Mali).

Suzanne Laurie og Moise Ngayap var på besøk i Norge i sommer og var gjester under Visjon. De var med på seminar, hilste under misjonsmøtet og bygget relasjoner til deltakerne.

Under terrorhandlinger og kuppforsøk i Mali har ekteparet og deres fire barn opplevd mye vanskelig. 7. august i fjor opplevde de skyting i nabohuset og ute i gården, mens flere av dem lå under sengene sine i timevis. Barna har trengt å bearbeide de traumatiske opplevelsene og misjonærlivet koster i denne regionen.

Familien fra Kamerun snakker fransk, men måtte tilpasse seg en ny afrikansk kultur og lære fulani.

– Vi har flere afrikanske misjonærkolleger og vi ser nok at flere av dem undervurderer hvor stor kulturell forskjell det er å flytte in-

Misjonærenes favorittoppskrift er – noe for din menighet?

På Visjon i sommer lanserte Frikirkens utsendinger sitt rykende ferske oppskriftshefte «Våre beste oppskrifter fra misjonslandene». I heftet har utsendingene samlet sine favorittoppskrifter fra feltene sine, her er både frokoster, middager og desserter. Til sammen har heftet 26 oppskrifter med lekkert design, på voksede sider satt

sammen med spiralrygg. Alle ingredienser skal være mulig å få kjøpt i Norge. – Oppskriftsheftet ble en knallsuksess, og nå planlegger vi allerede et nytt opplag! Dette er en super julegave for «de som har alt», til de som liker å lage mat med nye smaker, eller til de som ønsker mat tilknyttet bestemte misjonsland, sier misjonsleder Terje

Bjørkås. På Visjon ble heftet solgt for kr 149,- Nå tilbys menighetene å kjøpe heftet for kr 100,- + porto, da det vil passe godt for salg på julemesser og lignende. Bestilling må sendes til misjon@frikirken.no innen 15. september.

e Mali trenger kristen misjon

nad på det store kontinentet. Vi legger opp til misjonærforbereelser, men ofte har de vært for dårlige for de afrikanske. De får uventa problemer et nytt land. Nordmennene er mer forberedt og klar over at det vil bli utfordringer med språk, mat, klima og så videre, sier Moise.

- Man kan forberede seg teoretisk, men noe annet er å gjøre det i praksis. For våre barn har det vært vanskeligere enn for oss voksne. De lærer ikke så mye fulani, siden det er lettvis for dem å snakke fransk som hjemme, sier Suzanne. Begge presiserer at de har mest lyst til å snakke om muligheter, mer enn problemer i Mali, men utdyper noen av utfordringene vi også kjenner til fra Norge.

- Vi er 15 voksne misjonærer i MELM, fra Norge og flere afrikanske land. I tillegg er noen korttidsmisjonærer innom og vi har ni administrative nasjonale arbeidere

og 15 nasjonale bistandsarbeidere, forteller direktøren for arbeidet, Moise.

- Den største utfordringen ved å drive misjon i Mali er den islamistiske bevegelsen. Islamister har bygd barneskoler flere steder hvor myndighetene har sviktet. Snart vil det komme en generasjon mennesker som har fått denne ideologien tidlig. De er ikke nødvendigvis voldelige, men det er samme ideologi i bunnen som tar til vold, sier han.

- Sikkerhetssituasjonen i landet er en utfordring, derfor flyttet vi fra Sevaré.

- Internt i MELM har vi færre og færre misjonærer fra vestlige land, når Baltzersen avslutter tjenesten neste sommer, det er en utfordring, sier Moise med et klart ønske om flere utsendinger fra Frikirken.

- Blant Fulanifolk er det vokst fram en geriljagruppe som er mot

myndighetene. Siden vi jobber blant fulanifolk, kan lett myndighetene assosiere oss med denne geriljagruppen. Det kan gjøre det vanskeligere for oss å arbeide i Mali og vi blir sett på som farlige, sier Suzanne.

- Selv om vi flytta fra det farlige Sevaré, opplevde vi skyting i Bamako. Det er Gud som er vår sikkerhet, sier moren til fire barn. Hun var ute og handlet da skytingen startet og familien som lå under senga hjemme visste ikke hvor hun var. Det skulle vise seg at de var nær hverandre geografisk, men alle var redde for hverandres sikkerhet. Timene ble lange og har satt spor. Ingen av de afrikanske medarbeiderne ble skadet i angrepet.

- Foreløpig vil vi ikke forlate arbeidet MELM har startet, vi blir en periode til. Vi opplever at barna har det godt nå og at Gud vil dette, sier de begge to. Men det koster.

Barna er på sommerferie i Kamerun, mens foreldrene er på Norgesbesøk. Det er tydelig at nå vil foreldrene hjemom en tur før de drar tilbake til Mali.

- La oss snakke om mulighetene i Mali, sier Moise med et stort smil.

- Vi arbeider i Sør-Mali og der er de mer åpne for andre impulser. De er også mer åpne for evangeliet. De kjenner oss gjennom diakoni og bistandsarbeid, og vi har en troverdighet når vi forkynner. Radioarbeidet går framover. Vi har noen på dåpsopplæring som er klar til å bli døpt. Vi tror Gud fortsatt vil ha oss i Mali, forteller han.

“Mer enn noen gang trenger folk oss i Mali. La oss stå opp for misjonens Herre også i framtiden, midt i uro, terrorisme og klimakatastrofer,” sa Moise i en hilsen til Visjonsdeltakerne under misjonslördagen.

Rocket til misjon

Hanne og Ida-Linn rocket med rockering og fikk inn masse penger til misjon. De fikk flere til å betale pr. minutt, og har sammenlagt rocket 1 time og 46 minutter å 40,- sammenlagt kr. 4240,- Misjonsleder Terje Bjørkås ble veldig glad for å trefjentene og motta gaven.

Smak på misjon

Frikirkens utsendinger inviterte til misjonsfrokost på Visjon, fra henholdsvis T-rkia, Japan og Mali. Det ble en eksotisk og annerledes erfaring for mange. Nære og velsmakende møter mellom misjonsvenner og misjonærer.

Tekst og foto **Anne-Kristine B. Wi- ccek og Geir Arne Johansen**

Fredag morgen inviterte Malimi- sjonærene Anne-Lise og Tor- stein Baltzersen til frokost i mi- sjonsteltet på Tuset. Anne-Lise ønsket velkommen og forklarte at i Mali er det vanlig å ta av seg sko- ene før man går inn til et måltid. Inne i teltet var det lagt ut et teppe å sitte på, så gjestene dannet en ring rundt måltidet. Under målti- det fortalte misjonærpåret om tra- disjoner, skikk og bruk i Mali: Alle deler på alt, og det vi får servert denne morgenen er en typisk fro- kost i Mali; grøt, smultboller og fruktsalat. Når det kommer gjester skal man alltid ha noe å gi dem, og når man er ferdig spist skal man enten gå eller snu ryggen til. Det oppfattes nemlig som uhøflig å sit- te og se på at noen spiser. Det sam- me gjelder fotografering. Man tar aldri bilder under et måltid. Gjes- tene fikk også vite at dårlig hygi- ene er et utbredt problem i Mali.

– På slutten av måltidet er det vanlig at man sender rundt en bol- le med vann, som alle vasker seg med. Til slutt gir man dette vannet til et lite barn, fordi det skal ligge kraft og velsignelse i det. Mine innsigelser blir møtt med at dette er magi. Så det er dessverre mye diaré i Mali, og særlig barn ram- mes. Hvis barnet får diaré skal det helst ikke gis væske, fordi det bare vil føre til mer diaré, forklar-

te Anne-Lise. Men dette er heldig- vis i ferd med å snu, forsikret hun, og fortalte at misjonen gjerne vil hjelpe til med å bygge en brønn, for å unngå at vannet man vasker seg i brukes som drikkevann. Da frokosten gikk mot en avslutning, fikk gjestene vite at det er vanlig å hilse hverandre med å si «Jeg gir deg veien» når man går eller forlar- ter selskapet. – På samme måte sier man i Mali at man «følger Je- sus-veien» når man blir kristen, fortalte Anne-Lise Baltzersen.

Gode nyheter fra Japan

De som møtte opp på japansk fro- kost fikk ikke bare spennende mat, men også gode nyheter.

Fram til for to år siden har mi- sjonærene jobbet tett med tradisjo- nelle kirker, hvor mennesker har blitt invitert til ulike arrangement i kirken. Nå har de flyttet til en an- nen region, til byen Nagoya og det var tid for å prøve ut en litt annen strategi. Det kan minne om hva vi som menigheter i Norge har blitt utfordret til å praktiskere, «misjo- nal livsstil». De bruker sitt hjem for å nå ut i nabolaget.

– Vi opplever at det fungerer bedre å gå ut til folk der de faktisk er. Nå samles vi i huskirker og smågrupper hjemme hos hveran- dre og spiser, leser i Bibelen, synger og ber sammen, forteller Ruth Kari Topland.

– Vi har den siste tiden sett 16 tatt imot Jesus som sin Frelser. Dette har skjedd i arbeidet vi gjør eller som vi er en del av, forteller Knut Ola Topland, som er «feltle- der» i misjonærkollegiet på fem voksne.

– I forbindelse med flyttingen av feltet, ble vi tidlig utfordret av misjonsledelsen til å jobbe i team og bo nær hverandre. Det har resultert i at vi bor cirka 15 minutter fra hverandre, samles minst en gang i uken i plenum og arbeider i flere team og på tvers av team. Det at vi representerer flere generasjo- ner gjør at vi når bredere og ser i

JAPAN Spennende mat sto på meny- en, da utsendingene fra Japan inviterte til frokost.

MALI Anne-Lise Baltzersen fortalte om skikk og bruk fra Mali, mens gjestene forsynte seg i teltet.

flere tilfeller at vi kan introdusere dem vi møter videre til “riktig ge- nerasjon”, sier småbarnsforen med tanke på sine svigerforeldre som har bedre forutsetning for å følge opp de godt voksne japanerne han møter.

– Vi opplever at i den situasjo- nen vi er kommet i nå, med en ny plassering i Nagoya og med de ret- ningslinjene vi har fått fra Synode- styret, er evangelisering og disip- pelgjøring blitt hovedprioritet. Vi arbeider blant annet ut fra hus, parker, barnehager, kirker, univer- siteter, kafeer og gjennom venn- skap. Oftest arbeider vi sammen med andre kristne, menigheter el- ler organisasjoner og vi ser at kir-

ker og kristne arbeider sammen på tvers av kirkesamfunn, sier Top- land.

Alle som var på frokosten merket gleden misjonærene har over ar- beidet de står i og hvordan de opp- lever å få bruke sine nådegaver mer og mer. De virker også veldig sammensveiset som team.

– Vi kjenner at Gud har åpnet en dør for arbeidet vi får være en del av, mot en målgruppe tradisjo- nelt menighetsarbeid har hatt vanskeligheter for å komme inn i. Som misjonær er det veldig inspi- rerende og trosstyrkende å kunne være med i denne fasen, sier Top- land.

Etter Visjon føyer han til: - I

Samlet inn drøye 365 000 til misjonsarbeidet på Visjon

Frikirkens misjonsarbeid fyller 100 år i år, og dette ble særlig markert på Visjon i sommer. Så godt som alle Frikirkens utsendinger var til stede under festivalen, og hele lørdagen var viet misjonen. I tillegg til det tradisjonelle «misjonsløpet», der ungdommene løper for sponsorinntekter til misjonen, var det misjonsmarked på Tunet. Misjonsleder Terje Bjørkås sier til Budbæ-

rerer at det så langt er talt opp 365 000 innsamlede kroner til misjonsarbeidet fra Visjon. – Det totale beløpet vil likevel bli en god del høyere, da det blant annet har kommet inn sponsorkroner fra misjonsløpet i forlengelsen av festivalen. Jeg vil anta at vi nærmer oss 400 000 når alt er summert, sier Bjørkås. Misjonslederen er ærbødig og takknemlig for oppslutningen

folk i Frikirken har til misjonsarbeidet. – Særlig glad og imponert er jeg for misjonsengasjementet de viser i FriBU, Yess og UngVisjon, sier Bjørkås.

forbindelse med markeringen av at misjonen er 100 år, fortalte ei dame at hun hadde en fornemmelse om at Gud hadde bedt oss om å kaste garnet på den andre siden av båten.

Da vi hørte det, fikk vi nok en aha-opplevelse på det vi opplever; et arbeide der vi må stole på Guds ledelse, tørre å prøve nye veier kanskje utenfor vår komfortsone, men se resultater og en vekst som bare han gjør.

Føler seg trygge i T-rkia

Frikirkens utsendinger i T-rkia laget en fantastisk frokost og fortalte nært fra arbeidet. Av sikkerhetsmessige grunner er det vanskelig å fortelle alt i media. Men det kom-

T-RKIA Eksotiske smaker og gode samtaler preget måltidet under den t-rkiske frokosten.

mer tydelig fram at ekteparet føler det er på riktig og godt å leve i landet de kjenner de er kalt til, og som de elsker. Stort sett føler de seg trygge tross i de terrorhandlinger som har skjedd.

De ville helst ikke forlate landet i juli etter kuppforsøket, for å være nær sine naboer og kolleger. Men de ble oppmuntret til å dra hjem på Visjon. Der ble det mange nære viktige møter med forbedere og gi-vere.

GLEDE Visjon er livsutfoldelse. Visjon er masse frivillige som stiller opp for at barn og voksne skal ha det bra! Småspeiding er populært og krever full konsentrasjon!

UTFORDRING Stavern folkehøyskole, Fredtun hadde i år ansvaret for de største tenåringenes opplegg på formiddagen. Dette ble et kult konsept for de eldste i YESS-leiren.

MISJON 100-årsjubileet ble markert på mange måter under Visjon. Lørdagen var det marked og aktiviteter, hvor pengene gikk til misjonsarbeidet kirkesamfunnet har felles. Her ser vi Anne Mari Topland som instruerer i Kalligrafi.

JUBILANTER Nestorene Per og Torveig Kivle tok turen til misjonslørdagen under Visjon. De er blant Frikirkens første misjonærer til Japan. Deres barn, barnebarn og oldebarn er nå misjonærer i landet.

(Alle foto: Anne-Kristine B. Wiecek)

YESS inntok Stavernhallen på Visjon

Ole Bjørn Nord-Varhaug (20) var ny leder for YESS-leiren under årets Visjon, og for første gang på festivalen hadde også YESS ansvaret for kveldsmøtene i Stavernhallen. Ungdommene satt foran scenen og de voksne litt lenger bak. Likevel var vi sammen. I tillegg hadde Stavern folkehøyskole, Fredtun i år laget et tilpasset aktivitetsopplegg for de eldste YESS-deltakerne, der de fikk vise frem litt av skolehverdagen på Fredtun.

Stian Angell Nilsen og Solveig Bråtane ledet YESS-møtene.

Hvordan bevare troen?

«En grunn tro blåser overende i vårt samfunn, mens en fundamentert tro står seg», sa Øystein Gjerme da han talte på Visjon.

Tekst og foto **Geir Arne Johansen**

—Vi lever i et kunnskapssamfunn, så vi kan ikke bygge vår tro på emosjoner. Derfor skal vi ikke legge igjen hodet ute i våpenlageret, før vi går inn i kirken. Nei, vi må gi Herren det beste av vår tanke. En grunn tro blåser overende i vårt samfunn, mens en fundamentert tro står seg, sa Øystein Gjerme fra podiet i Stavernhallen. Pastoren, forfatteren og grunnleggeren av Salt Bergenskirken, vokste opp i pinsebevegelsen og er viden kjent for å bruke humor som virkemiddel i sin forkynelse. Og visste man ikke bedre, kunne man nesten tro det var stand-up komiker Dagfinn Lyngbø som gjestet Visjon denne kvelden. Latteren satt løst i Stavernhallen når Gjerme med tilgjort Østlandsdialekt spøkte om sin oppvekst i pinsebevegelsen: — Du vet, der var det ikke uvanlig å åpne en preken med å si «Jeg er ikke teolog, så jeg har ikke det handikuppet!» eller «Hvis blekket er tørt på manuskriptet, så har ånden flydd!».

Lager vår egen Jesus-versjon

— Det er en ære og en glede å være her! Jeg har mange gode minner og relasjoner fra Frikirken. Norge er rikt med sommerstevner, og av

folk som ønsker å bli kalibrert i riktig retning. Og når Jesus skal oppsummere hva som er viktigst, så bør vi også lytte til det i 2016 i Stavernhallen. Min bekymring er at hvis vi blir grunne i vår tro, vil den blåse vekk og bli borte i den samtiden vi lever i, sa Gjerme. Bergenspastoren påpekte at mennesker gjerne tror at når det gjelder Jesus, så kan vi vrenge og vri det til det som passer oss best selv, og se bort fra de historiske fakta. — Så ender vi opp med en idé om en Gud, laget i vårt bilde. I vårt pluralistiske og mangfoldige samfunn vet vi ikke helt hva vi vil holde fast på. Vi er nå så hedenske i dette landet, at vi må våkne opp og se hva vi driver med, sa Gjerme.

Et annerledes folk

Ifølge pastoren var det tilsynelatende enklere å leve som kristen før i tiden. Ikke minst å være kristen leder. — Jeg er opptatt av å høre hva folk er opptatt av, men som pastor kan det være veldig krevende. Man skal ta imot enormt med signaler fra salen, og samtidig være en kristen leder og pastor. Jeg tror det var mye enklere før, på bedehusene. I dag har vi over 100 subkulturer i ungdomsmiljøene i Norge. Vi er utrolig gjennomskitige, vi er på og online hele tiden. Og her er vår utfordring: Guds rike er slik, at folk skal merke at vi er et folk som har noe annerledes. Så, hvordan velger vi å leve livene våre, utfordret Gjerme publikummet i Stavernhallen, og leste fra Markus 12, 28-34: «En av de skriftlærde, som hadde hørt på ordskiftet og forsto at Jesus hadde svart dem godt, kom da bort til

ham og spurte: Hva er det første av alle budene? Jesus svarte: Dette er det første av alle budene: Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én, og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din fornuft og av all din makt. Dette er det første budet. Det andre, som er like stort, er dette: Du skal elske din neste som deg selv! Det finnes ikke noe annet bud som er større enn disse. Den skriftlærde sa til ham: Godt, Mester! Det er sant det du sier, at han er én, og at det ikke er noen annen uten ham. Og det å elske ham av hele hjertet og av all forstand og av all makt, og å elske sin neste som seg selv, det er mer enn alle brennoffer og slaktoffer. Da Jesus så at han svarte forstandig, sa han til ham: Du er ikke langt borte fra Guds rike! Og ingen våget å spørre ham mer».

Øystein Gjerme.

- Vi er i verden

— Gud sier med andre ord at vi skal elske Herren vår Gud mer enn campingturen på Sørlandet, mer enn en tur på Spa, mer enn en rafting-tur i Sjøa, og mer enn den nye BMW-en. Til ungdommene som samlet seg til Yess-møte i Stavernhallen senere under festivalen, snakket Gjerme om viktigheten av at vi skal være i verden, men ikke av verden. — Begynn med din kjærlighet til Gud, og kanaliser livsvalgene dine gjennom Gud. Lær dere å bli glad i Bibelen deres! Når Guds ord lyser

over oss, blir det lettere å gjøre gode gjerninger og å ta gode valg. Jesus gjorde revolusjon. Han satte seg ned med de utstøtte, og helbredet de syke. Han var gode nyheter for alle som fant verden som et håpløst sted å være. I nabolaget, i skolegården og på fotballaget, skal vi få være små Jesus-er. Lyset har ikke funksjon hvis ikke det møter mørket. Og saltet mister sin kraft, hvis det ikke strøs ut. Vi er ikke av, ikke over, ikke under, men i verden.

Livsvalg

Men hvordan kan vi la en Gud vi ikke ser, få styre livene våre? Øy-

Det var sterkt å se hvor mange ungdommer som ga til kjenne at de vil følge Jesus. Og mange søkte forbønn.

Synodeformann Jarle Skullerud og YESS-leder Ole Bjørn Nord-Varhaug.

stein Gjerme leste fra Peters første brev, kapittel 1, vers 8: «Ham elsker dere, enda dere ikke har sett ham; ham tror dere på, enda dere nå ikke ser ham». – Så jeg skal altså elske Gud, selv om jeg ikke har sett ham? Har dere hørt noe så frekt?!, sa Gjerme til rung-

ende latter før han leste videre fra Johannes første brev, kapittel 4, vers 8: «Den som ikke elsker, har aldri kjent Gud, for Gud er kjærlighet», og fra vers 19: «Vi elsker fordi han elsket oss først». – Evangeliet er dårskap for verdens kloke, men kraft for den som tror.

Den største kjærlighetshistorien, er at Jesus døde og stod opp for oss. Det er så viktig at dere tar noen beslutninger mens dere er unge. Men valget om å plassere Jesus på 1.plass i livet, og i hjertet, er et valg som må tas om og om igjen, gjennom hele livet.

HUMOR: Øystein Gjerme bruker bevisst humor, og gjerne kjente personer og eksempler fra samtiden vi lever i når han forkynner. Han klarte å nå inn til både unge og voksne med sin forkynnelse. (Foto: Anne-Kristine Wiecek)

- Vi må sørge for å bygge en solid fundamentert tro blant de unge, mener Øystein Gjerme.

God stemning på Fredtuns elevstevne

Tidligere Fredtun-elever fra til sammen åtte kull var samlet ved Stavern folkehøyskole, Fredtun i helgen. Det ble en helg med stor gjensynsglede, mye latter og mimring om tiden som

var. Totalt 148 tidligere elever ved Fredtun meldte seg på, i tillegg kom mange innom på dagsbesøk. Jubilarer fra henholdsvis fem, ti, tjuufem, trettifem, førti, femti, seksti og sytti år tilbake hadde tatt turen. Ester Amundsen (91) var en av fire 70-års jubilarer som hadde tatt veien til Fredtun denne helgen, og under presentasjonen av kullene på Nesjar-

Nytt styre i Nordre presbyterium

STYRET Det nye presbyteriestyret i Nordre.

Fra 27.-31. juli var det presbyteriemøte i Nordre og DUK-sommer (samling med distriktsungdomskor) ved Øytun folkehøyskole i Alta. Temaet for årets samling var «Derfor».

Tekst **Marianne B. Jacobsen/ Geir Arne Johansen**
Foto **Ole Dahle/ Yngve Andersen**

Til sammen var cirka 100 ungdommer, utsendinger fra menighetene i Nordre og andre deltagere samlet til dager med felleskap. DUK hadde sin egen leir der de kunne velge mellom å delta i kor eller i en aktivitetsgruppe, som blant annet arrangerte mesterens mester. På lørdagskvelden var det duket for «Gospel night» med DUK. Det ble en flott kveld med mye bra sang, og 16 000 kroner ble samlet inn til Jordprosjektet denne kvelden.

Nytt styre

Utsendingene til presbyteriemøtet brukte dagene til forhandlinger, og nytt styre ble valgt. Etter valget ser det nye styret slik ut: John Arne Gladsø (Tilsynsman i Nordre tilsynsområde), Finn-Tore Eivik (nestformann), styremedlemmer er Jan Frostestad, Øystein Finanger og Jostein Ek, mens Bjørn Roger Stien, Stig Monsen og Trond Vegge er vararepresentanter. Mens utsendingene satt i forhandlinger kunne de øvrige deltagerne få med seg seminar om «den glade giver» med Arnfinn Løyning, et misjonsseminar og tur til Juhls sølvsmie i Kautokeino. Lørdag ettermiddag

var det misjonsfestival. Folk danet lag, og det skulle testes om lagene hadde egenskapene som skal til for å kunne bli kirkeplantere. Det var mange engasjerte folk å se, som løste oppgavene bra og alle fikk diplom for vel gjennomførte oppgaver.

Avskjed

Åshild Tollefsen Ellingsberg hadde sine siste arbeidsdager i FriBU Nordre disse dagene i Alta. Hun har gjort en fantastisk jobb i fem år, og ble takket av med 40 klemmer fra DUK-ungdommene og like mange kjærlighet-på-pinner. Åshild hadde ansvaret for fire flotte Tweens disse dagene. Øytun folkehøyskole driver med hundekjøring, og det var mange små valper som fikk mye kos disse dagene av

«tweensa». Deltakerne utfordret hverandre til å «slå» Visjon sitt resultat på innsamling til Frikirkens misjonsarbeid. Til sammen ble det samlet inn cirka 38 500 kroner til misjonsarbeidet i løpet av lørdagen og søndagen, som tilsvarer

TEAM Lovsangsteamet som ledet sangen under møtene i Alta.

385 kroner per deltager. Dermed slo deltakerne i Nordre Visjonsdeltakerne, som endte på 309 kroner per hode.

heim imponerte hun hele salen med å hoppe tau. Den spreke jubilanten har nemlig gjort det til en vane å gå tur og hoppe tau hver eneste dag. Det var som tjuetårning at hun reiste fra Vesterålen i 1944, med kurs mot Fredtun i Stavern. – Dette var jo under krigen, så jeg husker at vi sto på dekk på hurtigruta i kollmørket, minnes Amundsen. I dag skjønner hun nesten ikke at foreldrene turte å sende henne av gårde, men husker at hun var fast bestemt på at hun ville dra. Amundsen

skulle starte på vårkurset dette året, men på grunn av krigen ble skoleåret amputert. Hun fikk imidlertid tjeneste på kjøkkenet samme sommer, og startet på nytt som elev ved høstsemesteret i 1945. – Matematikk var mitt grunnfag, og så hadde jeg husstell. Fredtun var et fantastisk sted å være, og jeg trivdes kjempegodt fra første stund. Vi ble møtt med en veldig omsorg og kjærlighet. De siste femogtyve årene har hun bodd i Langesund. Ester Amundsen har fem barn, hvorav ett

har gått på Fredtun. I tillegg er hun velsignet med 28 barnebarn og 12 oldebarn, forteller hun. Elevstevnet ble rundet av i Nesjarheim på søndag, der 25-års jublantene Thor Harry Nordvoll ledet og Reidar Aasbø prekte under gudstjenesten.

«Pinsekarismatisk bevegelse» kjøpte hus av frikyrkja i Drangedal

Frikyrkja i Tørdal har fått ny eigar og ny aktivitet.

Drangedal er ein av dei fem frikyrkjemenighetane i Telemark. Bygda har hatt to kyrkjer – Prestestranda i sentrum sidan 1900 og i øvre bygda, Bustrak i Tørdal frå 1914. Men med åra gjekk mange av dei gamle bort, og dei yngre flytta ut slik at aktiviteten i Tørdal etter kvart ebba ut og menigheten «låste døra» for godt. Kyrkja i sentrum har nå i ein del år vore samlingsstaden også for den øvre bygda. «Alle» har bil og eit par mils kyrkjeveg for somme er greit. Men kyrkjehuset på Bustrak

har fått nytt liv. Bygningen er kjøpt av eit ektepar i bygda og dei har fått i gang møteaktivitet der med samling ein kveld i veka og i helgene. Det nye er eigentleg ein utvekst frå pinsevevnenne og blir karakterisert som ein «pinsekarismatisk bevegelse». På første samlinga var det fullt hus, og ein ser fram til ei god framtid. Som nær nabo har Normisjon stort bedehus, så det skal ikkje stå på tilbud om kristen virksomhet her i lokalsamfunnet.

Eilert Kvernes

GAVETIPS

Våre beste oppskrifter
fra misjonslandene

**149,-
kr**

Frikirkens
misjonsarbeid
100 år

Bestill på epost fra misjon@frikirken.no
Menigheter får rabatt for salg på julemesse

fri kirken
Oslo Østre Menighet

Stillingsannonse – Ungdomsarbeider

Oslo Østre Frikirke søker ungdomsarbeider i 20–30% stilling, med tiltredelse høsten 2016.

Menigheten ønsker seg en ungdomsarbeider som kan:

- oppmuntre og engasjere unge mennesker i sine trosliv
- jobbe strategisk og kreativt med å utvikle menighetens ungdomstilbud

Søknad vedlagt CV, vitnemål, attester og referanser sendes på epost til: johan.vs@frikirken.no

Er du interessert? Har du spørsmål?
Ta kontakt med pastor Johan Valen-Sendstad
Tlf: 996 44 775

Frist: 15. september, 2016.

Sjekk ut vår nettside: ostrefrikirke.no

Oslo Østre menighet er en aktiv generasjonsmenighet med mange frivillige medarbeidere. Menigheten har et sterkt ønske om å satse på ungdomsarbeid.

Vennlighet

Min årlige pilgrimsvandring er over. Og som vanlig sitter jeg igjen med mange inntrykk imøte med nye og for meg ukjente mennesker. Noen fordommer og antagelser har blitt skrellet av, både for meg og andre. Men årets store undring og opplevelse er møtet med alle de vennlige menneskene. Og en kveld på turen sto liksom spørsmålet over meg; hvorfor kan ikke alle bare være vennlige? På vår vandring så møtte vi bare vennlige mennesker. Mennesker som aldri har møtt oss før. De sto der og spurte og sa "if there is anything I can do for you..." Og "No problem, no problem at all". Det var som å vandre i nåde hver dag! Og det var lett, det smittet jo over...

Det toppet seg når vi kom til prestegarden i ei lita bygd, der fikk vi samme følelsen som vandringsmannen i eventyret "Den 7. far i huset". Ikke at vi måtte spørre oss fram før vi endelig fikk svar, men det var det bordet som kom inn da faren i hornet på veggen svarte; "Ja, barnet mitt!" Et vanvittig oppdekket matbord som om det skulle være bryllup! Hvorfor er menneskene så vennlige mot oss, mot fremmede?

Tenk om vi kunne være litt mer vennlige mot hverandre, smile litt mer, gjøre litt mer for hverandre, stille opp der det trengs. Da blir vandringen lett!

Fil 4,5: La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær.

Jan Løkkeborg

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

Tips oss: **22 74 86 00** eller **budbareren@frikirken.no**

Ny tverrkirkelig ungdomsleder i Lillesand

Drammensjenta Eline Froland er ny leder for UNG-arbeidet i Lillesand, og er opptatt av å gi de unge en arena hvor de kan utfolde seg.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?

- Å se hvordan Gud virker i ungdommene over tid. Vi er jo en gjeng med forskjellige mennesker, med hver våre styrker og svakheter, som er med og bidrar i å investere i livene til ungdommene. Og på et eller annet fascinerende og underfullt vis så bruker Gud oss og UNG (på tross av og på grunn av) til å gjøre store ting i livene til enkeltpersoner. Det er tidenes gulrot.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Salme 103:9-14. «Han gjør ikke gjengjeld for våre synder, han lønner oss ikke etter vår skyld. Som en far er barmhjertig mot sine barn, er Herren barmhjertig mot dem som frykter han. For han vet hvordan vi er skapt, han husker at vi er støv.» Jeg digger at det står så tydelig om nåden i det gamle testamentet. Det er ikke bare at Gud tilgir oss alt det gale vi gjør, og kommer med sin

FAKTA

Navn: **Eline Froland**

Alder: **23**

Sivilstatus: **Singel**

Menighetstilhørighet: **Drammen misjonskirke**

Aktuell med: **Leder for UNG (Ungdom Nærmere Gud), et tverrkirkelig ungdomsarbeid i Lillesand og samarbeid mellom Den norske kirke, Frikirken og Normisjon siden 1.juni**

redning hver gang vi mislykkes i å leve perfekt, men han forventer ikke i utgangspunktet at vi skal klare det. Vi skal gjøre vårt beste, men vi sliter oss ut hvis vi stiller høyere krav til oss selv enn det Gud gjør! Og Efeserne 3:14-21, en MEKTIG bønn!

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Det passer ypperlig med min jobb: Som et tverrkirkelig ungdomsarbeid, og som et ungdomsarbeid med stort fokus på å engasjere ungdommene. Mye av det vi gjør er jo å delegere, utfordre, følge opp og utruste. Det er prosentvis veldig mange aktive medarbeidere, som bidrar med sitt. Det er vi stolte av!

- Er det noe spesielt som oppretter deg for tiden?

UNG Eline Froland har ledet UNG-arbeidet i Lillesand siden 1.juni.

- Disippelgjøring, som en livslang prosess. Vi må ta det på alvor! Vi starter blant annet opp smågrupper, der ungdommene og en leder kan møtes for å snakke ærlig om livet og troen. Vi tar på alvor der de er nå, og gir en arena hvor man kan snakke om ting som virkelig betyr noe, heie på de og hjelpe de framover. Utrolig spennende!

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. *Petra Johansen* har levert følgende bidrag

Fiskere i havsnød

For en god del år siden fikk jeg høre følgende historie: Tre fiskere var ute på havet, og ble utsatt for et fryktelig uvær. De skjønnte at de kom til å ende sine dager der ute. De ble fort enige om at før de forlot dette livet, måtte de gjøre noe «kristelig». Den første av dem foreslo at de kunne synge en salme, men det var det

ingen av dem som kunne. Da forslo den andre at de kunne be en bønn, men ingen av dem kunne det heller. Så sa nummer tre «jaja, da vet jeg ingen annen råd enn at vi får ta opp en kollekt»...

Petra Johansen utfordrer Anne Lise Hansen

www.budbareren.no